

съдържа в основното, структуроизграждащото: в мотива “бродене” и в производния му мотив “непостигнат покой”. Развоят на лексемата “долина” у Яворов потвърждава именно тази аналогия. И тук се налага да отделим специално внимание на една христоматизирана коректурна грешка в стихотворението “Чудак” /1901/.¹⁸

Нищожната подмяна на един-единствен вокал - на “о” с “а” - преобразението на специфичния Яворов образ “долнина” в универсална и безлична “далнина”, не само подменя коренно силуета на лирическия персонаж /той не е привлечен от ниското, от дълбините, а гордо, патетично, почти по кирилхристовски е взрян в примамливия хоризонт/, но и изкривява кода на четене на целия текст. Безобидното христоматизиране успява да отнеме същностно яворовското от Яворовия “чудак”, лишавайки го от влечението към дълното, дълбините, бездънността./вж. симптоматичното декадентско построение “Падение” от 1906 г./. В този смисъл неусетно е пресемантизиран и т. нар. “първи период” на Яворов: подобно на “теменугите”, “сенките”, “цариците” и т. н., “чудакът” израства като безспорно изолирана фигура в Яворовия дискурс - един мрачен персонаж, перспективно вгледан в хоризонта.

4. Диспозиране на “Нирвана”

Диспозирането е видимата следа от един радикално конститутивен акт: най-сетне, през 1914 година, “Вечните води” престават да са мобилен фрагмент, онасловилата ги философема ги стагнира в отделен, собствен контекст - те категорично изричат Универсума, но символизируют и Хаоса, предшестваш Първосъздаването, те едновременно са постулирани като ужасна и като “призивно” мameща стихия на Безструктурното. В случая интригуват не тези безкрайно раздвояващи семантиката им значения, а механизмът, който ги произвежда, който, както ще се уверим, е закономерно следствие от ч е т е н е т о на Яворов от Яворов.

През 1914 година “Прозрения” отчетливо са редуцирани до окръглянето на силно значещи, вътрешни семантични ядра. Постигнат е неотменимият контекст, който е обвързан както с ярко проявената дисконтинуална логика на дискурса /т.е. с непрестанното разчленяване на лирическото движение, с указването на мнимата му единност/, така и с тематичното констелиране на поетовите послания. Ефектът от тези дискурсивни компликации е следният: “бя-